

BÀI 25.

5.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất.”

Dalat, thứ Ba 23/12/1975.

Tại quán Tao Đàn, chiều 23/12, Nguyễn tìm đến, đưa cho tôi một lá thư:

*Dalat, đêm 22/12, mùa Noel đầu của Nguyễn và Mãn,
Người vợ và Trân Sa cô đơn của Nguyễn,*

Nguyễn chẳng thể nghĩ ra được một ngày tan tác thế này cho cả ba chúng mình. Nguyễn đau khổ quá Mãn ạ! Mãn có hiểu giùm Nguyễn không? Nguyễn nghĩ, tất cả là định mệnh. Nguyễn chẳng trách ai, ngay cả với cái tên nào đó đã đang tâm làm nhục Trân Sa bằng cách báo cho ông nội hay sự hiện diện của Mãn ở Dalat, cướp mất những ngày Noel tươi thắm của chúng mình. Trời Dalat lạnh quá. Ai đó không cho mình thêm tro than thì thôi, sao nỡ đổ nước cho tắt đi vài ngọn than hồng trong những ngày của năm tàn tháng lụn?

Mãn ơi, chỉ có Mãn là người lạnh nhất trong thành phố này phải không? Nguyễn cũng lạnh lắm. Nhưng Nguyễn nghĩ, đêm nay Mãn ngủ trong nhà cô Mỹ Vân, dưới căn hầm đá, Nguyễn tủi nhục quá. Căn hầm trong trí tưởng của Nguyễn và Mãn, một mùa Noel huy hoàng, mùa đông có mùa xuân phơi thai đâu đó.

Trong đầu Nguyễn còn vang mãi câu nói của Mãn: “Định mệnh và ý chí con người thường hay lỗi điếu.” Tại sao có sự so le quái quỷ như vậy? Nguyễn suy nghĩ hoài mà không tìm ra câu đáp. Thôi, có lẽ kiếp trước Nguyễn và Mãn yêu nhau không trọn, nên bây giờ phải trả đó chăng?

Mãn yêu dấu của Nguyễn,

Cuộc đời Mãn phải chăng chỉ là tổng hợp của những ngày hạnh phúc chất mót, nước mắt, tiếng đàn, rượu và thuốc ngủ? Cung bậc định mệnh so le ở điểm này, Mãn ạ. Nguyễn cũng chỉ đem đến cho Mãn muộn phiền và nước mắt. Một linh hồn nhỏ, đôi bàn tay dài – nhưng chưa đủ chiều dài để níu kéo một thể đứng ngát ngưỡng cho Mãn.

Không! Ít ra trong lá thư này hay trong những giấc mộng đêm đêm, Nguyễn cũng đánh đổ được sự so le tàn ác đó. Nguyễn sẽ là chồng Mãn, sống an ổn ngập tràn hạnh phúc bên Mãn và Trân Sa. Chỉ Dalat là nơi nuôi dưỡng tình yêu mình tươi mát. Bất cứ nơi đâu, Nguyễn vẫn nhớ nụ hôn đầu Mãn dành cho Nguyễn, màu pastel 28 như màu máu Nguyễn, tiếng đàn Mãn là nhịp đập trái tim; đôi mắt u uẩn sẽ là hai đốm sáng soi đường cho Nguyễn. Nơi đâu, Nguyễn vẫn không rời dáng dấp lãng đãng Nguyễn đã yêu ngay trong buổi chiều

tình cờ bắt gặp. Mây trên trời chẳng ai có thể vói bắt, nhưng Mây của Nguyễn thì vẫn luôn tụ lại trong đôi bàn tay trân trọng này.

Một đời, Nguyễn sẽ không quên những gì từ Mãn mà Nguyễn đã nhận. Và một đời, Nguyễn thuộc mãi tên Mãn: Mây Mùa Thu!

Nguyễn cảm xúc mạnh quá, Mãn ạ. Ở một quán café nào đó đang vang lên những tiếng violon như điệu kèn đám ma khổ não. Đêm khuya dần. Chắc giờ này Mãn đang trở về nhà cô Mỹ Vân? Mãn có lạnh nhiều không? Có đang tìm một vì sao trên nền trời vắng?

Ngày đó có ta mơ được trọn đời.

Ngày đó có Nguyễn và Mãn mơ được trọn đời.

Sao bây giờ Nguyễn chẳng có Mãn trong vòng tay? Mùa Noel năm nay quả nhiên héo hắt. Lại cũng là mùa Noel Nguyễn tìm gặp được tình yêu đầu tiên sau 23 năm hiện hữu trong đời.

Mãn của Nguyễn,

*Cuộc đời Mãn đã quá nhiều nước mắt! Nguyễn chẳng thể nào tưởng tượng ra được một Mãn khổ đau hơn nữa. Nhất phiến tài tình thiên cổ lụy. Ngày đầu gặp và yêu Mãn, Nguyễn nghĩ, Nguyễn sẽ là người mang đến nụ cười cho Mãn, ngút ngàn, bất tận. Nhưng sao giờ đây chỉ là nát tan chồng chất? Càng ngày càng hiện rõ nét tuyệt vọng trên mặt hồ tình ái. Nhất là đêm nay, ở một góc tối cuối con đường, **khuôn mặt Định Mệnh đã chính là khuôn mặt của Mãn.***

Trời ơi! Nguyễn hèn quá, nhưng vẫn phải cúi đầu trước Định Mệnh. Nguyễn luôn nghĩ, Dalat là một thành phố trong suốt dành cho những cặp yêu nhau, nhất là vào mùa Noel. Như Nguyễn và Mãn đang yêu nhau. Nào đâu thấy? Có chẳng là Dalat của những cuộc đi dạo vùng trộm, sự rình rập thẳng thốt và các vũng bóng tối đầy bất trắc.

Thôi, Nguyễn hèn Mãn nơi một không gian khác không còn sự hiện diện của khổ đau, của hạnh phúc cất xén, mà chỉ là tiếng cười dòn tan, hạnh phúc vằng vặc và con đường bằng phẳng mình đưa nhau đi cho tới điểm cuối. Nơi ấy, chúng mình sẽ có nhau mãi mãi. Trân Sa là phải của ánh mặt trời chói lọi, chứ không của những con đường dơ bẩn đầy bóng tối. Có Trân Sa trong cái xã hội chật hẹp này thì chỉ có cách hoặc là Nguyễn chết, hoặc Trân Sa chết. Không thể có trường hợp thứ ba. Chỉ nên để Nguyễn chịu giùm cho Trân Sa những gánh nặng mà xã hội luôn bắt con người phải chịu. Trân Sa của Mãn và Nguyễn chỉ biết đánh đàn và rong chơi ngày tháng, không thể là người có thói quen gồng gánh đau khổ, nghe Mãn!

Mãn, Mãn cứ ở lại cho đến hết ngày 25/12 đi. Nguyễn chẳng thể nắm chắc được gì trong tay, nhưng Nguyễn sẽ cố gắng hết sức để đến Tao Đàn gặp Mãn, nhìn Mãn khi có dịp.

Nguyễn đau khổ lắm, Mãn ạ. Nguyễn hèn hạ, đủ thứ hết. Nhưng một điều đơan chắc là Nguyễn yêu Mãn thật nhiều với những mảnh hồn trong sáng nhất. Mãn cứ ra Tao Đàn uống café hoặc đi dạo nếu thấy thích. Hãy cứ nghĩ rằng, lúc nào Nguyễn cũng nhớ đến Mãn.

Tám ảnh Mãn, Nguyễn đã lấy lại và sẽ không rời ra nữa. Trong cuộc đời, nếu chúng mình không thực hiện nổi những mộng ước lớn lao thì cũng có thể làm được cho nhau những gì nhỏ nhất. Tám ảnh ấy, Nguyễn để bên túi áo trái, gần quả tim. Đó là ảnh vợ Nguyễn, người vợ cô đơn mà một đêm Nguyễn đã đắp cái áo hạnh phúc lên mình. Một lần là trăm năm, lần cuối cùng được yêu và lần đầu tiên được chết.

Mãn ạ, Nguyễn chỉ van nài Mãn một điều: Mãn đừng uống thuốc ngủ và đừng tự hủy hoại thân mình nữa. Mãn tự hủy hoại thì chính Nguyễn cũng thấy đau. Nguyễn vẫn nhớ một câu Mãn nói: “Khi chấp nhận quay lưng trong một cuộc tình có nghĩa rằng Mãn đang già từ đau khổ.” Những chữ câu trên như những vết chai chà xước trái tim Nguyễn. Nguyễn chẳng dám nghĩ đến, nhưng chỉ dám khuyên Mãn như người chồng khuyên vợ một cách yêu thương.

Nếu có cần gì nhắn Nguyễn, cứ để ở Tao Đàn, Nguyễn sẽ ra lấy khi tiện. Hôn Mãn và Trân Sa thật nhiều.

Nguyễn.

Đợi tôi đọc xong lá thư, Nguyễn hôn nhẹ lên tóc tôi, nói vợ:

“Nguyễn đang là tên tù bị giam lỏng. Bây giờ không thể đi thông thả được, mỗi lần tìm đến hay già từ Mãn, Nguyễn phải chạy cho nhanh.”

Tôi cảm nhận từ Nguyễn một nỗi đau sâu sắc.

Da mặt tái, đôi mắt trũng sâu, Nguyễn nói nhỏ:

“Đêm qua, Nguyễn thao thức mãi, cố gắng phác họa con đường về nhà cô Mỹ Vân – một con đường quen thuộc trong trí tưởng—Nguyễn đi tìm Mãn tất tả. Và giấc mộng Nguyễn thêu dệt với Mãn đã vỡ tan tành.”

Bỗng dưng, tôi tưởng như nhìn thấy trong đôi mắt Nguyễn một tia quyết định...

Điều thần thò, Nguyễn nói chậm từng chữ:

“Mãn ạ, *Trân Sa đã chết!* Chính tay Nguyễn đem chôn Trân Sa đêm trước. Trân Sa của Mãn và Nguyễn không thể sống èo uột trong một hoàn cảnh như hiện tại...”

Rồi bỏ lưng câu trong một lúc. Sau, cúi đầu:

“Trước khi chết, Trân Sa bảo rằng ba đứa mình sẽ lại gặp nhau từ con số không, (ngừng thật lâu), nhưng ở một đầu mối khác với cuộc đời này.”

Trời chiều tắt. Bóng tôi phủ chậm. Tôi lặng im nhìn Nguyễn từ vệt sáng của những ngọn đèn hắt ra trên vách quán. Nguyễn ngồi bất động, khuôn mặt đẹp như một bức tượng, cái mũi cao, cái trán rộng, đôi mắt to nhuốm đầy khờ dại. Tôi chột rùng mình khi nhìn ra trong đôi mắt ấy một nét gì thật sự đảo điên.

Đột nhiên, Nguyễn đứng dậy, bước nhanh về phía cửa, không cả chào tôi, tuồng như chạy trốn. Đôi tay tôi thừa thãi. Mái tóc dài rũ

xuống. Tiếng gõ buồn rầu của cái đồng hồ treo tường cứ đều đặn vang lên.

□